

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 555/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, Konventná 626/9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 114/2017 z 28. apríla 2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 7 C 171/2016 zo 6. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej

len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 114/2017 z 28. apríla 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 171/2016 zo 6. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 8. novembra 2016 domáhal proti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 3 448,20 € s príslušenstvom z titulu úrazovej renty a náhrady trov konania. Okresný súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 7 C 171/2016 zo 6. februára 2017 tak, že konanie zastavil a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Zároveň rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia postúpi vec Sociálnej poisťovni, ústrediu, Bratislava, na ďalšie konanie. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 114/2017 z 28. apríla 2017 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti ďalej uviedol, že obe napadnuté rozhodnutia sú *«... absolútne nedostatočne odôvodnené a... tak svojvoľné (arbitrárne). Arbitrárnosť odvolacieho uznesenia z 28. 4. 2017 je napríklad zrejmá v bode 15. odôvodnenia, keď odvolací súd BEZ TOHO, aby sa vysporiadal s každou jednotlivou námietkou sťažovateľa v jeho odvolaní z 13. 3. 2017, len stručne skonštatoval, že „Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napádaného uznesenia súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP“, čo nemá oporu v povinnosti (odvolacieho) súdu v zmysle § 220 ods. 2 v spojení s § 236 CSP RIADNE odôvodniť svoje uznesenie a RIADNE sa vysporiadať so VŠETKÝMI námietkami sťažovateľa.*

Sťažovateľ opiera toto svoju ústavnú sťažnosť o tieto skutkové a právne dôvody, na základe ktorých je podľa jeho názoru napádané uznesenie súdu prvej inštancie z 6. 2. 2017 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 28. 4. 2017 nesprávne, nezákonné a nespravodlivé, keďže napádané uznesenia majú nasledovné vady (na ktoré súd sťažovateľ upozornil v odvolaní z

13. 3. 2017, ktoré ODVOLACÍ SÚD IGNOROVAL a NEODPOVEDAL NA ODVOLACIE NÁMIETKY sťažovateľa...».

Sťažovateľ ďalej uvádza: „... Napádané rozhodnutie (uznesenia z 6. 2. 2017 a z 28. 4. 2017) NEVYSVETLILO dostatočne, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, NEVYSVETLILO, z ktorých dôkazov súd vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, NEVYSVETLILO prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a NEVYSVETLILO dostatočne ako vec právne posúdil. Odôvodnenie uznesenie NIE JE presvedčivé. Súd v napádanom uznesení pri hodnotení dôkazov tieto nevyhodnotil v súlade s § 191 CSP hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti so starostlivým prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Uznesenie odvolacieho súdu z 28. 4. 2017 odôvodnilo (bod 15.) svoje rozhodnutie len odkazom na správne dôvody s lakonickým odkazom na § 387 ods. 2 CSP a vôbec vecne neodôvodnilo svoje rozhodnutie.

... Sťažovateľ sa nedomáha zaplataenia dávky od Sociálnej poisťovne, ale nároku vyplývajúceho z ustanovenia §447 Občianskeho zákonníka, ktorý síce odkazuje na všeobecné predpisy o sociálnom poistení, avšak iba pokiaľ ide o výpočet a určenie tejto dávky.

... Dávku, v podobe náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti podľa zákona o sociálnom poistení, po splnení ostatných podmienok vypláca Sociálna poisťovňa, ktorej o tejto dávke rozhoduje v danom konaní. Konanie podľa §172 zákona o sociálnom poistení je konanie, v ktorom sa rozhoduje, či Sociálna poisťovňa prizná (a ak prizná aj vyplatí) alebo neprizná túto dávku.

... O skutočnosti, že súdy majú jednoznačne právomoc konať a rozhodovať vo veciach o priznaní straty na zárobku po skončení práceneschopnosti svedčia aj iné rozhodnutia, napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 10. 2014 sp. zn.: 4CoPr/2/2014, alebo rozsudok Okresného súdu Zvolen z 25. 10. 2010 sp.zn.: 16C/16/2004. ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. 6. 2012 sp. zn.: 15Co/2/2012. V oboch rozhodnutiach išlo o skutkovo veľmi podobné prípady, kedy sa sťažovateľ domáhal od žalovaného - bývalého zamestnávateľa, u ktorého utrpel pracovný úraz, náhrady za stratu zárobku po skončení práceneschopnosti. A tieto súdy sa týmito nárokmi poškodeného sťažovateľa zaoberali a rozhodli o ňom, NEPOSTÚPILI vec na

prejednanie Sociálnej poisťovni, ústrediu tak ako to CHYBNE učinil súd v napádanom uznesení z 6. 2. 2017, čo nesprávne potvrdil odvolací súd v uznesení z 28. 4. 2017.“

4. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ je toho názoru, že napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, a žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví ich porušenie, oba napadnuté uznesenia zruší, vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

9. V danom prípade mal sťažovateľ možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého uznesenia okresného súdu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania podľa štvrtej časti prvej hlavy Civilného sporového poriadku. To znamená, že právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam mal krajský súd ako súd odvolací, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie aj podal.

10. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

11. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie doručené okresnému súdu 7. augusta 2017, o ktorom ku dňu rozhodovania o tejto sťažnosti nebolo rozhodnuté.

12. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré

zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

13. Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľom vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľ podal dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

14. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

15. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

16. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017